

Elia - Nummer Negen

De Profeet Loog

Jeff Pippenger

2023-10-11

Wij sloten het vorige artikel af met een passage die spreekt over „een leugengeest”. Het volgende is een van de alinea’s uit die passage.

„Ongeheiligde predikanten stellen zich op tegen God. Zij prijzen Christus en de god van deze wereld in één adem. Terwijl zij naar belijdenis Christus aannemen, omhelzen zij Barabbas en zeggen zij door hun daden: ‘Niet deze Mens, maar Barabbas.’ Laat allen die deze regels lezen, acht geven. Satan heeft zich beroemd op wat hij kan doen. Hij meent de eenheid te kunnen ontbinden waarvan Christus bad dat zij in Zijn gemeente zou bestaan. Hij zegt: ‘Ik zal uitgaan en een leugengeest zijn om hen te verleiden die ik kan, om te bekritisieren, te veroordelen en te vervalsen.’ Laat de zoon van bedrog en vals getuigenis ontvangen worden door een gemeente die groot licht en groot bewijs heeft gehad, en die gemeente zal de boodschap verwerpen die de Heere heeft gezonden, en de meest onredelijke beweringen en valse veronderstellingen en valse theorieën aannemen. Satan lacht om hun dwaasheid, want hij weet wat waarheid is.”
Testimonies to Ministers, 409.

Laat „de zoon van bedrog en vals getuigenis worden toegelaten door een kerk die groot licht, groot bewijs heeft gehad, en die kerk zal de boodschap verwerpen die de Heere heeft gezonden, en de meest onredelijke beweringen en valse veronderstellingen en valse theorieën aannemen.” In 1863 ‘keerde’ het milleristische adventisme terug tot de onredelijke en valse methodologie die door het afvallige protestantisme werd gehanteerd en verwierp het William Millers identificatie van de zeven tijden van Leviticus zesentwintig. Het onderwerp van ‘terugkeren’ werd uitgebeeld door de opstandelingen in Numeri veertien, toen zij besloten een aanvoerder te kiezen en naar Egypte terug te keren.

En zij zeiden tot elkander: Laat ons een hoofdman aanstellen en naar Egypte terugkeren.
Numeri 14:4.

Het onderwerp van het „terugkeren” naar het afvallige protestantisme werd ook door Jeremia uitgebeeld, toen hem in hoofdstuk vijftien werd gezegd dat de gevallen protestanten tot hem konden terugkeren, maar dat hij niet tot hen mocht „terugkeren”.

Ik zat niet in de vergadering der spotters en verheugde mij niet; ik zat alleen vanwege uw hand, want Gij hebt mij met verontwaardiging vervuld. Waarom is mijn pijn voortdurend, en mijn wond ongeneeslijk, die weigert genezen te worden? Zult Gij voor mij waarlijk zijn als een leugenachtige beek, als wateren die ontbreken? Daarom, zo zegt de HEERE: Indien gij terugkeert, dan zal Ik u wederbrengen, en gij zult voor Mijn aangezicht staan; en indien gij het kostelijke van het verachtelijke afscheidt, zult gij zijn als Mijn mond; laten zij tot u terugkeren, maar gij, keer gij niet tot hen terug. En Ik zal u voor dit volk maken tot een versterkte koperen muur; en zij zullen tegen u strijden, maar zij zullen u niet overweldigen; want Ik ben met u om

u te verlossen en u te bevrijden, spreekt de HEERE. Jeremia 15:17–20.

Misschien wordt de duidelijkste profetische illustratie van het beginsel om niet terug te keren tot het afvallige protestantisme gevonden in het verhaal van de ongehoorzame profeet, die een boodschap van bestraffing bracht aan Jerobeam, de eerste koning van de noordelijke tien stammen.

En de koning zei tot de man Gods: Kom met mij mee naar huis en verkwik u, dan zal ik u een beloning geven. Maar de man Gods zei tot de koning: Al zoudt gij mij de helft van uw huis geven, ik zou niet met u meegaan; ook zou ik in deze plaats geen brood eten noch water drinken. Want zo is het mij bevolen door het woord des HEEREN, dat zei: Eet geen brood en drink geen water, en keer niet terug langs dezelfde weg waarlangs gij gekomen zijt. Zo ging hij een andere weg en keerde niet terug langs de weg waarlangs hij naar Bethel gekomen was. 1 Koningen 13:7–10.

De ongehoorzame profeet had van God te horen gekregen dat hij niet mocht terugkeren langs de weg waarlangs hij gekomen was. Het Milleritische adventisme was voortgekomen uit het protestantisme, vertegenwoordigd door Sardis, en het mocht niet terugkeren. Hoewel de ongehoorzame profeet heel goed wist dat hij niet mocht terugkeren langs de weg waarlangs hij gekomen was, zei een valse profeet uit het koninkrijk van Jerobeam hem dat God had gezegd dat de ongehoorzame profeet moest terugkeren naar het huis van de valse profeet en met hem moest eten. Ondanks Gods aanwijzing deed hij juist dat. Zodra hij begonnen was het voedsel van de valse profeet te eten, verklaart de Bijbel ondubbelzinnig dat de profeet uit Samaria gelogen had.

Nu woonde er een oude profeet in Bethel; en zijn zonen kwamen en vertelden hem al de daden die de man Gods die dag in Bethel had verricht; ook de woorden die hij tot de koning had gesproken, vertelden zij aan hun vader. En hun vader zei tot hen: Welke weg is hij gegaan? Want zijn zonen hadden gezien welke weg de man Gods was gegaan, die uit Juda gekomen was. En hij zei tot zijn zonen: Zadel mij de ezel. Toen zadelde men hem de ezel, en hij reed daarop, en ging de man Gods achterna, en vond hem zittende onder een eik; en hij zei tot hem: Zijt gij de man Gods die uit Juda gekomen is? En hij zei: Ik ben het. Toen zei hij tot hem: Kom met mij naar huis en eet brood. Maar hij zei: Ik kan niet met u terugkeren, noch met u meegaan; ook zal ik op deze plaats geen brood eten of water drinken met u. Want tot mij is gesproken door het woord des HEEREN: Gij zult daar geen brood eten noch water drinken, en niet terugkeren langs de weg waarlangs gij gekomen zijt. Daarop zei hij tot hem: Ook ik ben een profeet, evenals gij; en een engel heeft tot mij gesproken door het woord des HEEREN, zeggende: Breng hem met u terug naar uw huis, opdat hij brood ete en water drinke. Maar hij loog tegen hem. Toen keerde hij met hem terug, en at brood in zijn huis, en dronk water. 1 Koningen 13:11–19.

De ongehoorzame profeet at en dronk met de leugenachtige profeet van Samaria, wat betekent dat hij de boodschap van een afvallige profeet aannam en de boodschap van de Heer verwierp. De boodschap die hij diezelfde dag getrouw had gebracht. Hij wist heel goed dat hij niet mocht terugkeren, maar hij deed het toch. Zuster White deelt ons mee dat, indien de “zoon van bedrog en vals getuigenis door een gemeente die groot licht, groot bewijs heeft gehad, wordt ontvangen, die gemeente de boodschap die de Heer heeft gezonden, zal verwerpen.” In de Milleritische

geschiedenis had de eerste engel de aarde met zijn heerlijkheid verlicht. In 1840 werd de boodschap van de eerste engel naar iedere zendelingspost in de wereld gebracht.

„De boodschap van de spoedige komst des Heren in kracht en grote heerlijkheid naar onze wereld is waarheid, en in 1840 werden vele stemmen verheven in de verkondiging ervan.”
Manuscript Releases, deel 9, 134.

Kort daarna keerde het Milleritische adventisme terug tot „de leugen” van de methodologie van het afvallige protestantisme, en verwierp het „de boodschap van de Heere” die God door William Miller had gezonden. Zij verwierpen de boodschap van Mozes zoals die door Elia werd gebracht, en „de leugen” die aan het begin van de Milleritische geschiedenis werd aangenomen, vertegenwoordigt „de leugen” die aan het einde wordt geloofd; „de leugen” die een krachtige dwaling over het Laodiceïsche adventisme brengt.

En met allerlei verleiding der ongerechtigheid in hen die verloren gaan; omdat zij de liefde tot de waarheid niet hebben aangenomen, opdat zij behouden zouden worden. En daarom zal God hun een krachtige dwaling zenden, zodat zij de leugen zouden geloven; opdat zij allen veroordeeld zouden worden die de waarheid niet hebben geloofd, maar behagen hebben gehad in de ongerechtigheid. 2 Thessalonicenzen 2:10–12.

Wij trachten de rol van Elia als symbool aan te tonen in verband met de parallele geschiedenissen van de hoorn van het protestantisme en de hoorn van het republicanisme gedurende de periode waarin het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie regeert. De moeilijkheid om alle kwesties van 1863 profetisch samen te brengen, althans voor mij, ligt in de verschillende onderling samenhangende lijnen die raken aan het concept van „cirkelredenering”. Een rechtlijnige logica is altijd de beste benadering, maar het identificeren van goddelijke waarheden en van de betrekkingen van die waarheden tot elkaar is een moeilijk werk, want zij worden in de Bijbel gevonden „hier een weinig en daar een weinig.”

Aan wie zal Hij kennis leren? En aan wie zal Hij de leer doen verstaan? Hun die van de melk gespeend zijn en van de borsten afgetrokken. Want voorschrift moet zijn op voorschrift, voorschrift op voorschrift; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, en daar een weinig.
Jesaja 28:9, 10.

Het is ook een moeilijke taak wanneer uw doelgroep bestaat uit mensen die vertrouwd zijn met de fundamentele waarheden die u behandelt, terwijl anderen met dit alles nieuw zijn. Vrijwel alle waarheden waarvan ik in dit artikel een overzicht wil geven, zijn te vinden in Habakuks Tafelen. Uit vrees dat het zal klinken alsof ik mij van ‘cirkelredenering’ bedien, ga ik u vooraf zeggen waarheen wij op weg zijn, voordat wij daar daadwerkelijk aankomen.

In 1863 richtte het laodiceïsche milleritische adventisme een beeld der ijverzucht op. Het beeld der ijverzucht vertegenwoordigt de eerste van de vier generaties van het laodiceïsche adventisme.

Toen zei hij tot mij: Mensenkind, sla nu uw ogen op in de richting van het noorden. Zo sloeg ik mijn ogen op in de richting van het noorden, en zie, ten noorden van de poort van het altaar stond dit beeld der na-ijver bij de ingang. Ezechiël 8:5.

De vier generaties van de Kerk der Zevende-dags Adventisten worden in verschillende Schriftgedeelten voorgesteld, maar ik gebruik Ezechiël acht als het voornaamste referentiepunt. De reden hiervoor is dat hoofdstuk acht overgaat in hoofdstuk negen. In Ezechiël negen wordt de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend uitgebeeld, en in Testimonies, deel vijf, identificeert zuster White dit feit duidelijk. In de opmerkingen van zuster White behandelt zij helder twee klassen van aanbidders in Jeruzalem wanneer de verzegeling plaatsvindt. Ezechiël doet hetzelfde, en de klasse die het zegel niet ontvangt, wordt in hoofdstuk acht voorgesteld.

“De klasse die geen droefheid voelt over haar eigen geestelijke achteruitgang, noch rouw bedrijft over de zonden van anderen, zal zonder het zegel van God worden gelaten. De Heere geeft Zijn boodschappers, de mannen met de verderfbrengende wapenen in hun hand, de opdracht: ‘Gaaf gij hem achterna door de stad, en slaaf toe: laaf uw oog niet sparen, en hebt geen medelijden: dooaf volkomen oud en jong, zowel maagden als kleine kinderen en vrouwen; maar nadert geen mens op wie het merkteken is; en begint bij Mijf heiligdom. Toen begonnen zij bij de oude mannen die vóór het huis waren.’”

‘Hier zien wij dat de kerk—het heiligdom des Heren—als eerste de slag van de toorn Gods voelde. De oude mannen, zij aan wie God groot licht had gegeven en die als wachters over de geestelijke belangen van het volk hadden gestaan, hadden hun toevertrouwde verantwoordelijkheid verraden. Zij hadden het standpunt ingenomen dat wij niet behoeven uit te zien naar wonderen en naar de duidelijke openbaring van Gods kracht zoals in vroegere dagen. De tijden zijn veranderd. Deze woorden versterken hun ongeloof, en zij zeggen: De Here zal geen goed doen en Hij zal geen kwaad doen. Hij is te barmhartig om Zijn volk met oordeel te bezoeken. Zo is “vrede en veiligheid” de roep van mannen die nooit meer hun stem als een bazuin zullen verheffen om Gods volk hun overtredingen en het huis van Jakob hun zonden te tonen. Deze stomme honden, die niet wilden blaffen, zijn degenen die de rechtvaardige wraak van een vertoornde God ondervinden. Mannen, jonge vrouwen en kleine kinderen komen allen tezamen om.’ Testimonies, deel 5, 211.

Hoofdstuk acht beschrijft hen in Jeruzalem — „de kerk” die in de vierde van de vier generaties wordt voorgesteld als neerbuigend voor de zon.

En hij bracht mij in de binnenste voorhof van het huis des HEEREN; en zie, bij de ingang van de tempel des HEEREN, tussen het voorhuis en het altaar, waren ongeveer vijftwintig mannen, met hun rug naar de tempel des HEEREN en hun gezichten naar het oosten; en zij aanbaden de zon naar het oosten. Toen zei Hij tot mij: Hebt gij dit gezien, mensenkind? Is het voor het huis van Juda een lichte zaak dat zij de gruwelen bedrijven die zij hier bedrijven? Want zij hebben het land met geweld vervuld en zijn teruggekeerd om Mij tot toorn te verwekken; en zie, zij brengen de twijg aan hun neus. Daarom zal ook Ik in grimmigheid handelen: Mijf oog zal niet sparen, noch zal Ik medelijden hebben; en al roepen zij met luider stem in Mijf oren, toch zal Ik hen niet horen. Ezechiël 8:16–18.

Evenals bij het kwaad gerucht van de tien verspieters hebben de vijftwintig leiders van de opstand die de zon aanbidden, de HEERE tot toorn „verwekt”. De zondagwet is de „dag der verbittering” waarnaar de profeten vooruitwijzen. Hoofdstuk negen beschrijft hen die op hetzelfde

tijdstip het zegel van God ontvangen, want het herhaalt eenvoudig hoofdstuk acht en breidt daarop verder uit.

„Deze verzegeling van de dienstknechten van God [Openbaring zeven] is dezelfde die aan Ezechiël in een visioen werd getoond.” Testimonies to Ministers, 445.

In 1863 begon de eerste generatie van het Laodiceïsche adventisme haar omzwerfung door de woestijn. De profetische geschiedenis die in 1863 het beeld der jaloezie identificeert, was Aarons gouden kalf. De profetische kenmerken van het gouden kalf zijn dat het een beeld van een beest was, en dat het van goud was. Goud is het symbool van Babylon, dus Aarons gouden kalf was het beeld van het beest van Babylon. Het beeld van het beest wordt uitsluitend gedefinieerd als de combinatie van kerk en staat, waarbij de kerk de verhouding beheerst.

„Maar wat is het ‘beeld van het beest’? en hoe moet het gevormd worden? Het beeld wordt gemaakt door het beest met de twee horens en is een beeld van het beest. Het wordt ook een beeld van het beest genoemd. Willen wij dan weten hoe het beeld eruitziet en hoe het gevormd moet worden, dan moeten wij de kenmerken van het beest zelf bestuderen — het pausdom.”

„Toen de vroege kerk bedorven raakte door af te wijken van de eenvoud van het evangelie en heidense rituelen en gebruiken te aanvaarden, verloor zij de Geest en de kracht van God; en om de gewetens van het volk te beheersen, zocht zij de steun van de wereldlijke macht. Het resultaat was het pausdom, een kerk die de macht van de staat beheerste en die gebruikte om haar eigen doeleinden te bevorderen, vooral voor de bestraffing van ‘ketterij’. Opdat de Verenigde Staten een beeld van het beest zouden vormen, moet de godsdienstige macht de burgerlijke overheid zó beheersen dat ook het gezag van de staat door de kerk zal worden gebruikt om haar eigen doeleinden te verwezenlijken.” The Great Controversy, 443.

Het kalf dat Aäron maakte, werd vervaardigd terwijl Mozes de Tien Geboden ontving. Het tweede gebod verbiedt de verering van afgoden en bevat een gedeeltelijke beschrijving van Gods karakter, wanneer het God aanduidt als een na-ijverig God.

Gij zult u geen gesneden beeld maken, noch enige gelijkenis van hetgeen boven in de hemel is, noch van hetgeen beneden op de aarde is, noch van hetgeen in de wateren onder de aarde is. Gij zult u daarvoor niet nederbuigen, noch hen dienen; want Ik, de HEERE, uw God, ben een na-ijverig God, Die de ongerechtigheid der vaders bezoekt aan de kinderen, aan het derde en vierde geslacht van hen die Mij haten; en Die barmhartigheid doet aan duizenden van hen die Mij liefhebben en Mijn geboden onderhouden. Exodus 20:4–6.

Aärons beeld van het gouden kalf, zijnde een afgod, vertegenwoordigt een beeld der ijverzucht, want het wekte de rechtvaardige verontwaardiging op die Mozes ertoe dwong de eerste twee tafelen van de Tien Geboden neer te werpen en te verbreken. Wij beogen aan te tonen dat de vervalste kaart van 1863 door Aärons gouden kalf werd voorgesteld. Gods ijverzucht werd geopenbaard jegens Aärons gouden kalf, want het gouden kalf vertegenwoordigde een valse god. Het kalf was de vervalste voorstelling van God. Aäron verkondigde dat het de goden voorstelde die hen uit de Egyptische slavernij hadden bevrijd. De twee tafelen die Mozes juist in die geschiedenis verbrak, waren een „afschrift” van het karakter van de ware God, de God die hen daadwerkelijk uit

Egypte had geleid. De vervalste kaart die in 1863 werd vervaardigd, is een beeld der ijverzucht, want zij verbrak de twee tafelen van Habakuk hoofdstuk twee door de zeven tijden van Mozes' eed te verwijderen.

'Ik heb gezien dat de kaart van 1843 door de hand des Heren werd geleid, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de getallen waren zoals Hij ze hebben wilde; dat Zijn hand daarover was en een vergissing in enkele van de getallen verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.' Early Writings, 74, 75.

Verder voegt Ellen White aan het gebod om de kaart van 1843 niet te wijzigen, de bepaling toe: „behalve door inspiratie.”

„Ik zag dat de oude kaart door de Heer was geleid, en dat geen enkel onderdeel ervan gewijzigd mocht worden, tenzij door inspiratie. Ik zag dat de afbeeldingen op de kaart waren zoals God ze hebben wilde, en dat Zijn hand over een fout in enkele van de afbeeldingen was, en die verborg, zodat niemand haar zou zien totdat Zijn hand werd weggenomen.” Spalding and Magan, 2.

Jakobus en Ellen White woonden bij het gezin van Otis Nichol, toen Nichol's de kaart van 1850 voorbereidden en vervaardigden. Het enige dat aan de kaart van 1850 werd “veranderd”, was dat het jaar ‘1844’ werd gebruikt ter vervanging van het jaar ‘1843’, dat op de kaart van 1843 was weergegeven. Het enige dat werd “veranderd”, was een correctie van de “verginging” waarover God Zijn hand had gehouden. De inspiratie van de profetes bevond zich in juist dat huis waar de kaart van 1843 werd “veranderd” in de kaart van 1850, en de zeven tijden van Leviticus zesentwintig bleven op die kaart vereeuwigd, zoals zij ook op de kaart van 1843 waren geweest.

Het tweede gebod bevat nog een onderdeel van deze profetische puzzel, want het geeft aan dat God de generaties telt totdat Hij de ongerechtigheid bezoekt die plaatsvindt. 1863 markeerde het begin van de eerste van vier generaties van de Kerk der Zevendedagsadventisten, want op dat moment kwam de Milleritische beweging ten einde.

De twee tafelen van de Tien Geboden zijn een voorafschaduw van de twee tafelen van Habakuk, maar zij zijn ook een voorafschaduw van de twee beweegbroden van Pinksteren, die het enige offer in de heiligdomsdienst waren dat zonde omvatte. De openbaring van Gods macht bij de gave van de Tien Geboden, de openbaring van Gods macht bij de Pinksteruitstorting en de openbaring van Gods macht in de geschiedenis van de twee kaarten van de Millerieten, zijn alle een voorafschaduw van de uiteindelijke openbaring van de uitstorting van de Heilige Geest in de late regen. De twee beweegbroden van Pinksteren stellen de honderdvierenveertigduizend voor, die tijdens de late regen als een banier worden verheven.

De pinksterbeweegbroden moesten met „zuurdeeg” worden bereid, dat de zonde voorstelt, maar het zuurdeeg werd door het bakproces vernietigd.

Ondertussen, toen een ontelbare menigte van mensen bijeengekomen was, zózeer dat zij elkaar onder de voet liepen, begon Hij allereerst tot Zijn discipelen te zeggen: Wacht u voor de zuurdeesem van de Farizeeën, namelijk de huichelarij. Lukas 12:1.

De beweegbroden waren een eerstelingoffer.

Gij zult uit uw woningen twee beweegbroden brengen, van twee tienden efa; zij zullen van fijn meel zijn; zij zullen met zuurdeeg gebakken worden; zij zijn de eerstelingen voor de HEERE. Leviticus 23:17.

De honderdvierenveertigduizend zijn de eerstelingofferande in de laatste dagen.

En ik zag, en zie, het Lam stond op de berg Sion, en met Hem honderd vierenveertig duizend, hebbende de naam van Zijn Vader op hun voorhoofden geschreven. En ik hoorde een stem uit de hemel, als de stem van vele wateren en als de stem van een grote donderslag; en ik hoorde de stem van citerspelers, spelende op hun citers. En zij zongen als het ware een nieuw lied voor de troon en voor de vier dieren en de ouderlingen; en niemand kon dat lied leren dan de honderd vierenveertig duizend, die van de aarde verlost waren. Dezen zijn het, die met vrouwen niet bevekt zijn; want zij zijn maagden. Dezen zijn het, die het Lam volgen, waar Het ook heengaat. Dezen zijn uit de mensen verlost, als eerstelingen voor God en het Lam. En in hun mond is geen bedrog gevonden; want zij zijn zonder vlek voor de troon van God. Openbaring 14:1–5.

De groep aanbidders in de laatste dagen die nooit sterft, voorgesteld door Elia, zal de zonde volledig hebben overwonnen; want het vuur van de reiniging dat door de Boodschapper van het Verbond over hen wordt gebracht, bakt de zuurdesem grondig uit en verwijdert die uit de zonen van Levi.

Zie, Ik zal Mijn bode zenden, en hij zal de weg voor Mij bereiden; en de Heere, Die gij zoekt, zal plotseling tot Zijn tempel komen, namelijk de Engel des verbonds, in Wie gij uw lust hebt; zie, Hij zal komen, zegt de HEERE der heerscharen. Maar wie zal de dag van Zijn komst verdragen? en wie zal staande blijven, wanneer Hij verschijnt? want Hij is als het vuur van een goudsmid en als zeep der vollers. En Hij zal zitten als een goudsmid en zilverlouteraar; en Hij zal de zonen van Levi reinigen en hen louteren als goud en als zilver, opdat zij de HEERE een offerande in gerechtigheid zullen brengen. Dan zal de offerande van Juda en Jeruzalem de HEERE aangenaam zijn, als in de dagen van ouds en als in vroegere jaren. Maleachi 3:1–4.

Het offer dat is „als in de dagen van ouds” is het pinksterlijke beweegoffer van twee broden. Het werd opgeheven als een offerande, waarmee de twee profeten worden aangeduid die in de straten werden gedood en vervolgens als een banier ten hemel worden opgeheven, aan het begin van de crisis van de zondagswet.

Toen Aäron zijn gouden kalf vervaardigde, verklaarde hij dat het kalf de goden waren die hen uit Egypte hadden geleid, en vervolgens riep hij een feest voor de HEERE uit.

En hij nam het uit hun hand aan, en bewerkte het met een graveerstift, nadat hij er een gegoten kalf van gemaakt had; en zij zeiden: Dit zijn uw goden, Israëel, die u uit het land Egypte hebben opgevoerd. Toen Aäron dat zag, bouwde hij er een altaar vóór; en Aäron liet uitroepen en zei: Morgen is er een feest voor de HEERE. Exodus 32:4, 5.

Toen het noordelijke koninkrijk Israël zich losmaakte van het zuidelijke koninkrijk Juda, voerde Jerobeam, de eerste koning van Israël, opzettelijk een vervalste eredienst in twee steden in, sprak hij dezelfde woorden uit als Aäron, waarbij hij beweerde dat zijn twee gouden kalveren de goden waren die hen uit Egypte hadden geleid, en stelde hij, evenals Aäron, een vervalst feest in.

En Jerobeam zei in zijn hart: Nu zal het koninkrijk terugkeren tot het huis van David. Indien dit volk optrekt om offers te brengen in het huis des HEEREN te Jeruzalem, dan zal het hart van dit volk zich wederom wenden tot hun heer, tot Rehabeam, de koning van Juda; en zij zullen mij doden en terugkeren tot Rehabeam, de koning van Juda. Daarom pleegde de koning overleg en maakte twee gouden kalveren; en hij zei tot hen: Het is u te veel om op te trekken naar Jeruzalem; zie uw goden, o Israël, die u uit het land Egypte hebben opgevoerd. En hij stelde het ene op te Bethel, en het andere plaatste hij te Dan. En deze zaak werd tot zonde; want het volk ging heen om voor het ene te aanbidden, zelfs tot Dan. Ook maakte hij een huis van hoogten en stelde priesters aan uit de geringsten van het volk, die niet uit de zonen van Levi waren. En Jerobeam stelde een feest in in de achtste maand, op de vijftiende dag van de maand, gelijk het feest dat in Juda was; en hij offerde op het altaar. Zo deed hij in Bethel, offerend aan de kalveren die hij gemaakt had; en hij stelde te Bethel de priesters van de hoogten aan die hij gemaakt had. Zo offerde hij op het altaar dat hij in Bethel gemaakt had, op de vijftiende dag van de achtste maand, namelijk in de maand die hij uit zijn eigen hart bedacht had; en hij stelde een feest in voor de kinderen Israëls; en hij offerde op het altaar en ontstak reukwerk. 1 Koningen 12:26–33.

Dan betekent oordeel en vertegenwoordigt een toestand; Bethel betekent het huis van God. Zowel bij Aärons opstand als bij die van koning Jerobeam duiden de symbolen op de vereniging van kerk en staat die uiteindelijk bij de zondagswet in de Verenigde Staten plaatsvindt.

De zondagswet vindt plaats aan het einde van het adventisme, en aan het begin van het adventisme kwam de beweging, die in de zomer van 1844 was geïdentificeerd als de protestantse hoorn, juridisch samen met de Republikeinse hoorn. Zo vertegenwoordigt de opstand van Aäron en Jerobeam zowel 1863 als de spoedig komende zondagswet.

De reden dat de Bode van het verbond de „zonen van Levi” reinigt en geen enkele andere van de stammen, is dat het bij de opstand rondom Aarons gouden kalf de Leviëten waren die Mozes terzijde stonden. Wegens hun trouw werden zij toen gemaakt tot de stam die het priesterschap vertegenwoordigde, een eer die voordien bestemd was geweest te bestaan uit de eerstgeborenen van elk van de stammen. Daarom zorgde Jerobeam ervoor dat zijn vervalste priesterschap niet uit de zonen van Levi was, en stelde hij in plaats daarvan zijn priesterschap aan „uit het geringste van het volk, die niet uit de zonen van Levi waren.”

De zonen van Levi zijn degenen die door vuur gezuiverd worden als een banier, of beweegoffer, gedurende de zondagswetcrisis. De geschiedenis van de zondagswetcrisis in de laatste dagen werd voorafgeschaduwed door de crisis van 1863, toen de pas geïdentificeerde protestantse hoorn wettelijk verbonden werd met de Republikeinse hoorn. Wij hebben nog één geschiedlijn te behandelen voordat wij beginnen met de passages te werken waarnaar wij zojuist hebben verwezen.

Die lijn is het jaar 1856, en daarop zullen wij in ons volgende artikel ingaan.

„De komst van Christus als onze hogepriester naar het allerheiligste, voor de reiniging van het heiligdom, zoals getoond in Daniël 8:14; de komst van de Mensenzoon tot de Oude van dagen, zoals voorgesteld in Daniël 7:13; en de komst van de Heer tot Zijn tempel, voorzeggd door Maleachi, zijn beschrijvingen van dezelfde gebeurtenis; en deze wordt ook uitgebeeld door de komst van de bruidegom naar de bruiloft, zoals door Christus beschreven in de gelijkenis van de tien maagden, in Matteüs 25.” *The Great Controversy*, 426.